

PAVEL BRYCZ
MUŽ ŽENY
BEZ ŽENY
NENÍ
ČLOVĚK



MLADÁ FRONTA

*Tato kniha vznikla za laskavého přispění
Visegrádského fondu.*

Kde život náš je vpůli se svou poutí,
já zabloudil jsem v temném lese...
Dante / Božská komedie

Na pí sí píšu svoje sí ví
a civím, kam se poděly
ty maliny a trpký roky
a holky v mini v mojí posteli...
Kapela Zdarr / Blues čtyřicetiletého



PEKLO

I.

Dingy dingy ding ding ding! Opožděná tramvaj číslo 22 zazpívá svoji hymnu, zastaví u ostrůvku plného neklidných robinsonů s dlouhými plnovousy vlajícími ve větru, otevírá doširoka svoje dveře a příjemným ženským altem zahlásí jméno stanice: „Malostranská. Příští stanice Belveder!“

A užuž zavírá, aby se rozhrkala vstříc prudkému stoupání a smýkala s cestujícími pověšenými na madlech jak s norimberskými zločinci, když v tom se do zavírajících dveří prodere na poslední chvíli obrovitý černý stín a žene se po černovlasém muži středního věku s tváří provinilého faráře, jenž si svůj viselcův sen sní těsně u zadních dveří soupravy.

„Kňourrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr“, zachroptí černý chlupatý d'ábel
a vrhá se kajícíníkovi tesáky po pohlaví.

Překvapený muž má poprvé v životě možnost dotknout se mohutného divočáka holýma rukama. Skvostný exemplář, v kóhoutku jistě přes metr a vážící plné dva metráky! Ale nemá kdy obdivovat divoký atak přírody do otravného stresu městské hromadné dopravy. Divočák se neúprosně žene za vyhlédnutou obětí a útočí svými kly na jeho klín. Muži se podaří odvrátit prudký útok, obratně chytí kňoura za chlupaté uši a drží si od těla tu svíjející se bestii s vypoulenýma krví podlitýma očima.

Chtěl by se podívat na hodinky, zkontrolovat čas, protože s kancem v rukách se mu cesta neuvěřitelně vleče, ale nedokáže si vyhrnout manžetu, a tak nezbyvá než se zdvořile zeptat lidí v tramvaji.

Ostatní pasažéři však bleskem stáčejí zraky jinam, jen aby se nemuseli angažovat v problému s divočkám na trase dvaadvacítky, a toužebně vyhlížejí nejbližší zastávku. I ohromený revizor přestal vykonávat svoji práci a hryže se nervózně do rtů. Pouze

jediná osoba, atraktivní blondýnka se silnou vrstvou make-upu na tváři a velmi dobře vyvinutou figurou pod přiléhavým oblečením, spojí svůj vyzývavý pohled se zpoceným mužem, jenž osaměle zápasí se dvěma metráky živé váhy, otevře ohnivě rudá ústa a rázem všichni spolucestující vypadnou ze své neúčastné pózy a horlivě se zaposlouchají, co svůdná sexbomba Bivojovi sdělí...

[illegible]

Splaveného muže zápasícího s divočákem polije horkost, přemůže stud, slaná chuť potu mu uvízne na jazyku a unaveně zavře oči.

Zaplaví ho oslepující černočerná temnota, žádné bílé mžitky jako vpálené vzpomínky ji neruší, panuje noc černá jako strach. Svět přestal existovat, nebo nikdy nevznikl. Lidské smysly jsou k ničemu. Všechno známé a blízké se nenávratně ztratilo. A náhle se rozezvučí siréna a hluk až k zešílení zaplní tu nekonečnou prázdnotu.

[illegible]

Ze tmy se ozývají vášnivé výkřiky ženy při milování. Naprosto šílené a neopakovatelné zvuky. Čarodějnice na mučidlech vyslýchané podle inkvizičního práva útrpného a upalované na hranicích nekřičely tolik jako ta žena bez těla, ženství proměněné v hlasitou extázi. Neproniknutelná tma vše násobí jako v tunelu a zesiluje do tisícíhlasé ozvěny.

[illegible]

CVAK! Konečně světlo, které muži vypálí díru do mozku silou laserové zbraně v akčním sci-fi filmu a zhruba čtyřicetiletý červovlasý muž s bledou tváří se posadí celý zpitomělý

pod stojací lampou z Ikey se zapomenutou cenovkou obalenou hustým prachem jak mucholapka seschlými mouchami. Dřepí na holých ošlapaných parketách, jež pamatují i lepší časy, zabalený ve spacáku jako housenka bource morušového v hedvábném kokonu.

„Co... co... to je? Kolik je hodin?!“ mrkne na svítící ciferník náramkových hodinek značky Timex a unikne mu hluboké pozdechnutí.

„Do hajzlu!“ Půl čtvrté ráno.

[illegible]

Muž vstane s trenkami zaříznutými do zadku, tápe k vypínači na stěně a pokusí se rozsvítit v pokoji velké světlo. Zapomněl, že na stropě zbyla jen pupeční šňůra kabelu, jizva po chybějícím lustru. Oči už se však začínají orientovat. Rozhlíží se kolem sebe. Jakoby poprvé v životě přejede prázdný pokoj bez nábytku kritickými očima, s úšklebkem ohodnotí pelech u svých bosých chodidel, šlápně přitom na pár zhola zbytečných knížek doktora Plzáka o manželské krizi, jen tak halabala rozházených po podlaze, a jeho planoucí vlčí pohled se zastaví na ovladači televize ležícím na podlaze. Televize jako osamělý oltář stojí u holé stěny. Běží v ní nudný program, velmi otravný – je vypnutá, a tak se v ní jako v temném zrcadle odráží sám, rozespálý dezorientovaný muž v trenýrkách si vytírá ospalky z očí.

Shýbne se pro magickou krabičku zapomnění a cvakne. Na obrazovce se místo zoufalce objeví nahá dívka s rozpuštěnými plavými vlasy, brouzdající se lánem zlaté pšenice, a usmívá se jako ta vůbec nejvzdálenější vzpomínka, jakou kdy v hlavě jakýkoliv muž v půl čtvrté ráno, v holešovickém činžáku, ve 21. století nosil.

„Jsem obyčejná holka odvedle, můžete mě kdykoliv potkat venku v přírodě, miluju totiž procházky a nejraději se toulám sama.“ švitoří dívka.

„Všichni o mně říkají, že jsem divoženka, ale není pravda, že jsem nezkrotná, opravdu se ráda nechám spoutat...“ plavovláska během rozmarného monologu vyspurtuje z obilí jako zajíc před kombajnem a najednou trůní na vysokém klandru koňské ohrady, máchá dlouhýma nohama panenky Barbie a se smíchem, který z ní padá jako kostky ledu do bourbonu, podává černému hřebčkovvi s bílou lysinou cukr. O chvíli později už drtí farmářské děvče hrozny v kádi svýma alabastrovými nohama a nakonec se ztřeštěně umývá od hroznové šťávy pod tryskající pumpou.

Probuzený muž si pomyslí, že by chtěl být aspoň na chvíli tou pumpou, i když ve skutečnosti by strašlivě skřípal a žádná sladkobolná romantická syntezátorová muzika by jeho vrzání nepřehlušila, a dívka na obrazovce, jako by mu četla myšlenky, podívá se mu do unavených očí, pod kterými visí nevábne pytlíky, a pokývá koketně prstíkem: „Pojď blíž... Jsem dívka odvedle, můžeš mě kdykoliv potkat, nejraději se toulám v pastvinách.“

A nahý vyskočí na černého hřebečka s bílou lysinou a pobídně ho rázným kopnutím do slabin, a i když zralý muž v trenýrkách, které se mu napínají a zoufale škrtí, dobře ví, že by musela mít hoří kůži, aby zvládla rajtovat na koni neoblečená, protože ve skutečnosti ucítíte každý chlup, jako byste osedlali skelnou vatu, kdybyste ji chtěli napodobit, dodnes si pamatuje, jak mívál do krve rozedřené ruce o uzdu i koňskou hřívu a modřiny všude od pasu dolů, kdykoliv si v jezdeckém oddílu zapomněl na vyjízdku vzít rukavice a pořádné festovní kalhoty, fandí té prsaté amazonce a přijímá rozpustilý cválající sen, tak jak se mají přijímat sny, bez rozumování a povýšeného úšklebku.

„Ááááááááááááááááááááááááááááááá!“ nový uragán
ženských výkřiků znovu oťrese celým barákem.

Rozrušený muž slyší odkudsi bouchání do stěn a rozzlobené hlasy sousedů.

„Kušaj, zacpi ji hubu, chlape!!! Víš ty čím!“ zní nařvaný hlas muže, se kterým by se asi nebylo radno dostat do křížku.

pootočením klíče, jen aby nebouchl. Velice obezřetně pak našlapoval po umolousaném schodišti, aby nevzbudil sebemenší hluk. Přesto se mu nepodařilo proklouznout kolem pátravého oka sfingy bez povšimnutí. Za kukátkem dveří na druhém poschodí s vizitkou Hamáčkovi se cosi pohnulo, jako by dravec zachytil signál oběti, a zprudka se rozletěly dveře.

„Dobřej den, pane Samko,“ uhodí na zaskočeného muže stařena s holí. „Slyšel jste v noci zase ten bengál? No, slyšel?!“

„Já, nevím...“ pokouší se muž v džínách a saku vykroutit.

„Jasně, že slyšel, všichni to slyšeli! Nejste přece hluchej...“ trvá na svém paní Hamáčková a mává těžkou holí. „A co vy na to? Hovno! Tady v tom baráku se vo práva nájemníků berou jenom starý báby. Jó, kdyby tak žil můj nebožtík manžel, ten by si na ně posvítil...“

Martin Samko strká ruce do kapes saka a rozpačitě mlčí.

„Vy nic těm vošoustům neřeknete? Jó, milej pane, vypadal jste jako slušnej člověk, takovej mladej, perspektivní, ale teď? Jen se na sebe podívejte!“

„Hm, troska...“ zašklebí se Martin Samko.

„Aspoň, že si to uvědomujete. Mám vosm křížků na krku, nemůžu dejchat, srdce mě zlobí, ale do toho čtvrtýho patra si vyšlápnu, když vy všichni jste takoví chcípáci, a tu rajdu, co nás každou noc budí, si podám, že se budete divit!“

„Už můžu, paní Hamáčková, jít?“ zeptá se provinile Martin Samko.

„Ale vy dneska nák pospícháte? Copak už máte práci, už jste si přestal válet šunky a bumbat po rozvodu, co?“ laje paní v ráži sousedovi, na kterém je vidět, jak moc by si přál, aby přestala, protože mu nejspíš praskne hlava.

„No, to by bylo dost. Šest tejdnu nevylízt z bytu a trucovat, protože vám utekla žena? To si říkáte chlap? Baba jste! A co váš syn, co? Pěknej by měl vzor, kdyby ho svěřili do vaší péče, he! Nemyslete si, vy člověka taky nenecháte spát. Sice neděláte

kravál jak ta ukrajinská čubka, ale když nad váma člověk v noci přemejšlí, tak už oka nezamhouří. Dyť vy všichni, jak tu jste, v tomhle šíleným baráku, jste urážkou Boha, za vás se už nevyplatí ani modlit!“

„Paní Hamáčková, vy se za nás modlíte?“ ujede překvapenému Martinovi.

„No, a co ste si myslel?!“ zpraží ho brunátná stařena.

„Já myslel, že jenom mlátíte do radiátoru, když vás rušíme... A sěžujete si na pejskaře, co nechávají před domem na chodníku hovínka. A slídíte v baráku, co se kde šustne. A... a... a vůbec... Neměl jsem tušení, že o nás tak přemejšlíte, a dokonce za nás ztratíte slovo tam nahoře...“

„Vy víte vůbec velký kulový...“

„Pardón,“ omlouvá se zaskočený Martin. „Myslel jsem, že jenom šmírujete a zajímáte se o soukromý věci sousedů. Ale vy jste vlastně náš anděl...“

„Teď si děláte prdel... A pozor, na to já sem háklivá!“ zachmuří se babka a stáhne obočí.

„Ne, nedělám, opravdu, já jsem vám vlastně hrozně vděčnej,“ odporuje jí muž a snaží se o vstřícný výraz bez ironického úšklebku. „My nemáme žádnou morálku, ale vy jste naše advokátka na věčnosti, naše jediná naděje na odpuštění. A já vám za to děkuju!“

Muž se šaškovsky ukloní, vytrhne stařence vrásčitou dlaň a políbí ji hřbet ruky tak rychle, že se paní Hamáčková nestihne vyškubnout a ucuknout.

„Ale no tak, neserte, nechte toho...!“ čertí se paní Hamáčková.

„Až, paní Hamáčková, půjdete nahoru vynadat té siréně za to, že ruší duševní klid všech mužů po rozvodu v tomhle baráku, kde i stěny mají uši, půjdete tam vlastně za mě. To vy mě spasíte od zločinu z vilnosti i od dospělého muže nedůstojné samohany. A já bych měl pro vás, paní Hamáčková, vlastníma rukama postavit výtah, abyste se nemusela plahočit po svých, anebo vás

rovnou vynést na hřbetě, nebo aspoň bych měl někde splášit dlouhej rudej běhoun a ten bych měl rozvíjet po schodišti krok před váma, pomalu, pomaličku, abyste po něm kráčela jak svatá Anežka Přemyslovna, jak blahoslavená matka Tereza, jako někdo, díky komu nám někdo tam nahoře odpustí naše hříchy...“

„Držte klapačku!“ utne ho už konečně rázně paní Hamáčková a dloubne souseda nevybíravě holí do prsou. „Dělejte si srandu ze svý babičky...“

Vtom oba rozkurážené raply překvapí dohola ostříhaný muž v těžké kožené bundě, který se kolem nich lehce prosmýkne a zdvořile pozdraví.

„Dobryj děň!

Hololebý Ukrajinec se široce usměje a vyzařuje z něj na rozdíl od Martina Samka nebetyčné sebevědomí a uklidňující pocit chlapskosti. Když vidí komický obrázek přetahování ošuntělého čtyřicátníka s brunátnou osmdesátnicí o nebezpečnou špacírku, omluvně se usměje, vyhne se jim tanečním krokem a zakašle.

„Izviníte...“

Za pohvizdování vlezle melodie sbíhá svižně po schodech dolů a stařena stojí u schodiště a huláká za sebejistým Ukrajin-
cem dolů k hlavnímu vchodu.

„Vy hajzle! Vyříd'te té vaší rajdě, že budí celej barák. Děti v tomhle domě jsou blízko psotníku a hádejte, co z nich vyroste, když každou noc musí poslouchat ty vaše orgie...“

Ukrajinec už rachotí dole u schráněk, na nichž visí jmenovky se jmény jako Kasparov, Karpovicz, Anatol, Lobanovskij. On sám odemyká schránku, na níž stojí dvě jména: I. A. Nekuda + N. A. Nekudova, a houkne nahoru úsečnou odpověď: „Izvinítě. Ja něpanimáju.“

„Tak ty nerozumíš, ty klacku?!“ vybuchne bělovlasá stařenka a najednou úplně ztratí sebekontrolu. „Když každou noc musí poslouchat...Áááááááááááááááááá!!“

Martinovi Samkovi se zježí chlupy i na zádech a rozhodne se

následovat Ukrajince Nekudu, prchá z dosahu stařeny, která stojí na schodišti s planoucím zrakem a napodobuje rujný křik ženy při milování z uplynulé noci.

Bouchnou za ním oprýskané vchodové dveře a on se rozeběhne splašeně ulicí pryč, jako by mu za patami hořelo, ale i když uhání jako dostihový kůň podél tramvajové trati celé dva bloky a dobíhá splavený k vysoké červenobílé zdi tržnice, jeku paní Hamáčkové nedokáže uniknout, stále mu zvoní v uších.

Zato pana Nekudu kupodivu nikde nezahledne, možná ho na ulici vyzvedl obrovský černý džíp, kterým někdy přijíždí, možná stihl roztrhnout dveře a naskočit do tramvaje, když stála na křižovatce na červenou. Každopádně zmizel jako duch a Martin Samko si uvědomí, že takoví jsou pro něj vlastně všichni sousemi. Od okamžiku, kdy Natálie se synem Bertíkem odešla, už nežije, živoří v předpekli a všichni kolem něj včetně tělnaté paní Hamáčkové s holí, kterou mu málem vyrazila dech, jsou na tom stejně jak on, ještě úplně neumřeli, ale už brzy to čekají, den po dni, noc za nocí, minutu po minutě, sekundu po sekundě, ať už mají hodiny na srdci či v hlavě. Zatím dokážou s obrovskou vervou milovat a nenávidět, ale jen jako hlasy. Strašidelné hlasy v papírovém vězení.

Martin Samko projde rychle tržnicí a vstoupí na poštu, aby podal u přepážky dopis, který vytáhne z náprsní kapsy saka.

„Doporučeně?“ zeptá se slečna za sklem.

„Obyčejně, prosím,“ loví z peněženky drobné a slečna z pošty vyjeveně zírá, jak se mu neuvěřitelně třesou ruce, opravdu nehorázně na mužův věk.

II.

„Kámo, tys mi nevěřil, když jsem ti povídal, že se jednoho dne budeš moc divit, až se vrátíš z práce domů, a vidíš, mluvil jsem z vlastní zkušenosti,“ bil se v prsa Sven, promítač Bia

Oko na poloviční úvazek. „Pobrečel sis. Ale aspoň sis umyl oči a spadly ti z nich klapky...“

Martinovi Samkovi znachověla tvář.

„Ale proč to udělala, Svene? Já to nechápu! Copak jí nestačily ty rozvodový papíry, co mi poslala? Copak jí nebylo dost trapný mluvit přes bohorovnýho advokáta, se kterým jsem si do oka zrovna nepadnul, o soukromých věcech, a pak mě u soudu nechat zpovídat se ze všech i těch nejabsurdnějších provinění, kterejch jsem se během našeho osmiletýho manželství dopustil? Jak jsem byl nevšímavej a chladnej a zaměřenej výhradně na sebe, věčně jednou nohou ze dveří, kus žuly vůči ní i synovi?! Copak jí nestačilo, aby vyložila nekonečnej seznam mých hříchů, z nichž to, že nejsem chlap, kterej by ji dokázal ochránit, skrýt pod deštníkem v dešti, anebo přivést k rozkoši, byly ty vůbec nejmenší?! Mohla si přece říct, sakra, že chce všechny ty věci, nábytek, postel, obrazy,“ horlil Martin ke svému mohutnému vikingskému kamarádovi. Sven vyrostl ve Švédsku v rodině českých emigrantů, ale nikdy se úplně neasimiloval, v dětství ho místní kluci dost šikanovali, dokonce mu strčili hlavu do záchodu, kam se předtím vykadili, a vůbec, rodiče se jaktěživi nezmohli na nějaké významnější společenské postavení, a tak byl pořád jen naplavenina s holým zadkem, takže po rozvodu se švédskou ženou si sbalil to málo, co mu ještě zbylo, oškubala ho parádně, Urssula, ta krásná Švédka, a vrátil se zbitý domů pod Hradčany, i když se nedá říct, že by měl v Praze nějaké kořeny. Aspoň ne takové, na jaké by si pamatoval.

Zato do Prahy jezdila spousta švédských turistů, a tak si Sven udělal ze své dvojdomosti a neukotvenosti přednost, prováděl početné výpravy a dělil se s nadšenými hoteliéry a restaurátory o tučná rita, když jim přihrával zábavychtivé vikinky, kteří se cpali a chlastali jak zjednaní, a vůbec se rádi veselili do padnutí jako doma, zde ještě o nějaké to promile víc, protože na ně nehleděli žádní přísní moralisti z řad úzkoprsých sousedů. V Praze

nepanovala ani částečná prohibice a všechno bylo o víc jak polovinu levnější.

Turistická sezóna byla časově omezená, do podzimních plískanic a vánočních mrazů se Švédi pochopitelně nehrnuli, zimy si mnohem víc užívali doma, a tak zhruba od listopadu do února měl Sven druhé zaměstnání jako promítač kina. Tuhle práci vykonával už ve Stockholmu, bavila ho, naplňovala víc než servilní průvodcovství po Praze – kdysi se sám toužil stát filmařem. Ale almužna za ni by mu nezaplatila ani pronájem bytu, a tak byl rád za ty švédské hédonistické nájezdy, a kdykoliv se mimo sezónu konal v Praze nějaký kongres nebo mezinárodní hokejový zápas se švédskou účastí, zavolali mu operativně z cestovky a on se z kina rád uvolnil.

„Natálie byla přece normální holka,“ přesvědčoval Svena Martin. „Teda aspoň, když jsem si ji bral... Kde se v ní vzalo, že přijde tajně do mého bytu a nechá si stěhováky odvézt všechno, co dokážou pobrat?! Dyť se dostala na úroveň exekutora...“

„Jasně, citovej exekutor,“ uplivil si Sven, „ty jsou nejhorší, já to zažil už s Urssulou. Hele, říkal jsem ti, že by neměla mít klíče od bytu, když vodešla? Říkal! Měls vyměnit zámek.“

„Já... víš... Do poslední chvíle jsem věřil, že se třeba stane zázrak,“ hlesl Martin, „že se vrátí, že celej ten zlej sen s rozvodem stopne a ukončí soud o alimenty. Dyť já když otevíral dveře od bytu a uvědomil si, že není zamčeno a ona tam stoprocentně byla, doufal, že tam třeba ještě je, sedí tiše v obývací a čte si v mém deníku, nebo třeba listuje starejma novinama, abych jí nekřivdil, má rozsvícenou stojací lampu, vrtí se na tý modrý sedačce z Ikey a není s ní žádněj uslintanej advokát, ale v dětským pokojíku spí náš syn. Dokážeš si představit, co to bylo, když jsem pak uviděl dočista voholenej a vybilenej byt a po modrý sedačce i po ostatním nábytku zůstaly jen vybledlý obrysy na parketách, jako by to byly mordpartou obkreslený linie obětí zločinu?!“

„Hele, na,“ nalil Sven do sklenice od hořčice vodku a podal

příteli. „Lupni to tam a už se neužírej. To nemá vejšku. Co nás nezabije, to nás posílí, ne?! Bud' rád, že ti po rozvodu zůstal aspoň ten bejvák. Jiný jsou na tom hůř.“

Martin Samko se chytil sklenice, ťukli si se Svenem, až to vyspláchlo, a zvrátili do sebe na ex ohnivou vodu, po které se Martin strašlivě rozkuckal. Tehdy s ním ještě alkohol cvičil jak s indiánem v rezervaci, neměl trénink. A minulost jeho manželství zdaleka nebyla vybledlou fotografií v albu. I v odlesku sklenice, do níž naléval Sven další rundu, se mu mihotala živá vidina Natálie v bílé podprsence bez ramínek a v titěrných kalhotkách, jak se právě vyloupila z princeznovských svatebních šatů, v nichž, jak přiznávala, se nedalo ani hodovat na svatební hostině, ani svobodně dýchat, a které teď leží na podlaze hotelového pokoje jako svlečená kůže bílého hada, a upírá na něj zamilovaný pohled velkých nalíčených očí.

Šest dní pak nevylezli z rozvrzané postele hotelového pokoje nedaleko zámečku v Průhonicích, kde měli svatbu. Tak vypadala jejich svatební cesta, a když přenášel třiatřicetiletý Martin svou Natálii přes práh tehdy ještě nezařízeného bytu v holešovickém činžáku, byl jak on, tak jeho mladá paní o pět kilo lehčí.

Tehdy to vězení, kterým je jeho dnešní holobyť, ještě patřilo městu a Natáliini rodiče zacvakali za dekret, aby měli mladí kde bydlet. Šlo o nějakých dvě stě tisíc za přenechání nájmu v díře, která jim ale přišla fantastická, protože do té doby se Martin Samko, tělocvikář na jednom pražském gymnáziu protloukal všelijak. Bydlel dokonce nějaký čas v tělocvičně. Spal mezi sportovním náčiním na žíněnkách a myl se ve veliké umývárce, kde měl sám pro sebe čtyři sprchy a teplou vodu, samozřejmě za tichého souhlasu ředitele, který byl snad šťastný, že má ve sboru muže, jenž mu neodejde na mateřskou, a dobré tři roky Martina povzbuzoval, že se všechno zlepší, aby vydržel. Tam mezi medicinbaly, tělocvičné koně a branky na floorbal si vodil i Natálii. Byla Pražačka z Vršovic, právě dokončovala vyšší

zdravotní školu, bydlela ale s rodiči a dvěma sestrami v malém bytě u Botiče. Nejen, že se nepatřilo, aby k nim chodil na noc, ale taky by se tam ani při největší toleranci prostě všichni nevešli.

Naštěstí Natálie v ten čas, jak si poznamenal do svého deníku, který si celkem soustavně vedl k ujasnění myšlenek už od střední školy, kdy mu umřel otec, nebyla z cukru. Brala to milování na žíněnkách sportovně a říkala, že je to pořád lepší než jehličí v zádech nebo použité injekční stříkačky v parcích.

„Počkej, to jsou tvoje předchozí zkušenosti?“ ptal se on.

„Jo, jo, smála se,“ vztahovala k němu bílé pihovaté ruce, ležela na zvlhlé žíněnce a dívala se na něj svýma velkýma indigovými očima, „když mě někdo chtěl opíchat, tak mě položil na něco, co strašně bodá do zad!“

Smáli se tomu a on se vzdal toho ostnu, který muže píchne u srdce vždycky, když zjistí, že ho někdo předběhl. A pak to na něho zase šlo a milovali se znovu a on se snažil, aby byl lepší než ti, o kterých nechtěl nic vědět, ale byli tu přítomní, jako by ty temné medicinbaly kolem byly hlavy, které ut'al všem těm sokům, co před ním měli tuhle krásnou holku, jež se neupejpa i milování brát s humorem.

A tehdy ho poprvé uviděl, ufuněného divočáka s černou srstí, který se na něho rozeběhl od ribstolů a udělal by mu v boku krvavou šlicnu, kdyby bleskurychle nepopadl jeden z těžkých medicinbalů a nehodil ho prudce proti útočníkovi. Zaplašil ho do temného kouta, ale tam, když se za ním nahý s klinkajícím bimbsem rozběhl, už nenašel ani štetinu, přízrak dočista zmizel.

„Co šlíš?“ vylekala se Natálie. „Co tě tak vyplašilo? Šel někdo?!“

„Jo, promiň,“ zašeptal z přítmí, „zdálo se mi, že tu někdo rejdí, ale byla to blbost.“

„To mi nedělej,“ zasykla Natálie, „nemůžeš mě tu takhle nechat, je mi zima a přitom uvnitř strašně hořím a... a... je mi smutno. Okamžitě sem pojď!“

Tehdy takový příkaz bývalo tak snadné vyplnit a on tedy mlčel o divokém praseti, šel a přikryl sám sebou zimomřivou sněhobílou holku s bílými pihovatými pažemi, třešňovými bradavkami a zrzavým kudrnatým klínem, s hustými kudrnatými vlasy nějaké Irky z romantické balady. V té obrovské tělocvičně se našli, kdykoliv chtěli. Ale pak, v malém bytě, kvůli kterému se nejdřív na krev zadlužil tchánovi a tchýni a potom si kvůli tomu vzal hypotéku u banky na dvacet pět let, když se narodil ukřižovaný nespavec Bertík, jako by se nemohli potkat. Natálie šla na mateřskou a opustila práci zdravotní sestřičky na dětské traumatologii nemocnice v Motole a Martin dávno z ryze praktických důvodů dal sbohem všem těm ribstolům a koňům a kruhům a žíněnkám, z nichž dosud nevyčpěla vůně jejich milování. Stal se cestákem se sportovními potřebami a zaručeně zdravou výživou pro muskulaturu a přísun energie aktivním sportovcům z řad profesionálů i amatérů. Objížděl všechna wellness, fitness, kluby, lázně, bazény a aquaparky v republice i na Slovensku s červenou služební dodávkou VW firmy PRO-FIT. To už se nedokázali zahřát jako kdysi. Všechno se obrátilo naruby, uvnitř studili jako rampouchy, ale na povrchu pekelně žhnuli, takže se při dotecích nezahřivali, ale pálili a zůstávaly jim jizvy jak po žhavém oleji.

„Dáme ještě rundu, kámo,“ zahlásil Sven, v obličeji s plavými vousy celý rudý, a zaplnil po okraj obě sklenky. „Co tě nezabije, to tě posílí!“

Slyšeli, jak film pomalu končí, finále dunělo dramatickou Čajkovského hudbou a oni navzdory svým zvykům vnímat filmy jen ušima, vyhlédli ze střílen promítací kabiny, aby se podívali. Film o baletákovi a jednom splněném dětském snu se právě blížil ke svému vrcholu, princ v labutí říši se zářícími bílými pery se rozeběhl zpoza opony a úchvatným pohybem skočil doprostřed jeviště.

„Jestli se ti už nechce domů, můžeš tu zůstat,“ zašeptal Sven, kterému se už pletl jazyk.

„Oukej, zůstanu,“ odpověděl potichu Martin a sledoval štronzo

obraz baletáka, který se zastavil ve vzduchu, a šly titulky. „Stejně neusnu, sousedi do toho každou noc buší a ta ženská při tom strašně řve...“

Vždycky se to vyvíjelo stejně, Sven byl vlastně v Praze strašně osamělý a přes jeho silácké vikingské řeči a mistrování přítele díky neblahé zkušenosti s nevydařeným manželstvím s emancipovanou Švédkou, jež ho sice nezabilo, ale udělalo z něj mrzouta a misogynu nadosmrti, toužil po pokecech v promítací kabině jako po živé vodě, kterou kombinoval s vodkou, žíznilý jak každý Skandinávec. A ačkoliv to měl Martin domů do svého papírového vězení kousek, stačilo sejít z letenského kopce, minout červené lucerny hampejzu za vysokou zdí pražské tržnice, bývalých dobytčích a koňských jatek z konce 19. století, nerozhoupal se zvednout kotvy. Smutek ubitých zvířat na porážce tam dodnes sálá jak horký vzduch z kanálů, takový zvířecí Terezín nebo Osvětim. Určitě by zas potkal párek upištěných Vietnamců, kteří si právě užili za slušný obnos masa bílé ženy a líčí si svým nesrozumitelným zpěvavým jazykem přes křečovitý smích jako dva pubertální kluci zážitky. Dovalil by se na rušnou křižovatku, z níž vede příčná ulice na most přes Vltavu do Libně, a na téhle křižovatce vytáhl těžký mosazný klíč a vstoupil do zatuchlého domu, v němž se usadila vlhkost z velké povodně před deseti lety, rozhodně nebylo o co stát! Cítil se jako vězeň na vycházce, který přetáhl povolený čas, protože jej chtěl přetáhnout, a svoje černé svědomí radši opije do němoty alkoholem.

Taky se tak pokaždé stalo. Ani Sven, potom, co odešli i poslední vytrvalí návštěvníci z baru, většinou mladí int'oshi, a zamkl kino, nepospíchal do své studené garsonky, kde neměl živou duši, psa, kočku, akvarijní rybičky, kaktusy, nic. Seděli v promítací kabině a chlastali, i když se Martin věčně zakuckával a škaredil, dokud se nesvalili na podlahu a nepřikryli se dekami, kterých tu měl Sven plno.

Martin Samko už dávno nebyl ten atletický namachrovaný

absolvent tělovýchovy, který se i coby cesták se sportovním náčiním snažil udržovat ve formě každodenním běháním a kliky, ať už spal v jakémkoliv hotelu v rámci svých spanilých jízd, anebo se vrátil domů třeba až o půlnoci. Jeho svaly ochably, scvrknul se mu hrudník a plandalo na něm všechno oblečení, do schodů ve třetím patře už nevyšel bez zadýchání a nejhorší bylo, že mu jeho tělesný i duševní úpadek byl dokonale lhostejný. Veškeré naučené řeči pro fitness a wellness, kterými krmil své zákazníky, dokonale znenáviděl. Zanedbával i svůj deník, který mu v minulosti tolik pomáhal a zároveň byl i jeho neštěstím. Když už vůbec napsal pár řádek a pokoušel se je ve výjimečné chvíli střízlivosti přečíst, nedokázal svůj strašlivý škrabopis rozluštit. Muselo tam být něco hrozně důležitého, když si to ve svém domácím vězení, odkud se na něj valily ze zdí rámusy duchů zazděných ve vedlejších kobkách, poznamenal. Ale chetitština, kterou rozluštil Bedřich Hrozný, se ukazovala proti jeho klikyhákům hračkou, a on s tím nedokázal hnout, ani když se pekelně snažil. Nechal to být.

Kdykoliv se s vikingem Svenem svalili na podlahu, vytvořili dva kokony a každý se ve svém volném pádu nebo divoce roztočené centrifuze nořil do svých chlapských snů plných nebezpečí.

III.

„Baletní škola?“ podivil se Martin Samko toho pondělního rána, když mu Klárka, prsatá asistentka marketingu firmy PRO-FIT podala vizitku.

„Míla si přeje, abys jim udělal prezentaci,“ usmála se zářivým profesionálním úsměvem děvčete pro všechno, „děsně prudí, že jsme nedokázali podchytit taneční kluby a školy. Svým způsobem je to taky sport, no ne? Já třeba chodím na zumbu!“

„Aspoň je to v Praze a nemusím se hnát do horoucích pekel,“ pokusil se o nevydařený úsměv Martin. Pomyslel si, že by Míla,

jednatel PRO-FITu, měl už jít do prdele stejně jako všichni honimíři, kteří jim dřou z těla kůži a nutí je do rekordních obrátů a jízďám se sledovací džípíeskou pod diktátem švarcsystému od sedmi ráno do noci a ještě své otroky neustále ponoukají na trapných školeních, brífincích a týmbildoších, aby byli dostupní a vlídní a splachovací. Jenže doba, kdy babička z Humpolce věřila, že se dožije stovky, když si koupí natahovací pružiny, dávno minula a dneska si naopak ta samá babča přeje už tady na světě, proboha, nebýt, stejně jako její vnoučata v exekuci.

Ve skutečnosti byl Martin Samko po letech nejen našťvaný, ale i vyhořelý. Během uplynulého týdne spadl o sedm kilo. Nevěřil, že může někomu imponovat obchoďák, který žvaní o zdravém životním stylu a mává bobulemi, ionťáky a katalogy s domácími rotopedy, když sám vypadá jako kostlivec. Udělala se mu struma na štítné žláze a jeho vypoulené oči mají šílený nezdravý lesk. Přesto drží hubu a krok, nesráží lidi na potkání na chodnících, ani si nepouští v práci pusy na špacír.

Natálie si brala všechny možné směny v nemocnici navíc, malý Robert zaplat'pánbůh už chodil do školy, aniž by ho Martin viděl dělat první krůčky, vyslovit první slova a vyloudit první tón na flétničku. Bertík trávil čas po vyučování v družině a ve všech kroužcích, co jich jen na škole měli, než si ho maminka vyzvedla s mrzutou náladou utahané zdravotní sestry, která se celý den starala o někoho, kdo na ní visel jak břechťan. A teď už by chtěla, aby se někdo staral aspoň maličko, maliličko o ni. Taková věc ovšem padla na toho nejmenšího a nejzranitelnějšího z rodiny, na osmičletého chlapce, který byl jak plyšový medvídek ze Ztrát a nálezů, ztracený, nalezený a vyzvednutý, tedy všechno jiné než někdo, kdo by dokázal roli, o kterou stála maminka a na niž nestačil ani dospělý táta, splnit.

„Časem zreznou naše slova a my se vzdáme skřípavého zvuku, který nás popouzí,“ napsal si Martin do deníku větu, která ho napadla o napjaté situaci doma.